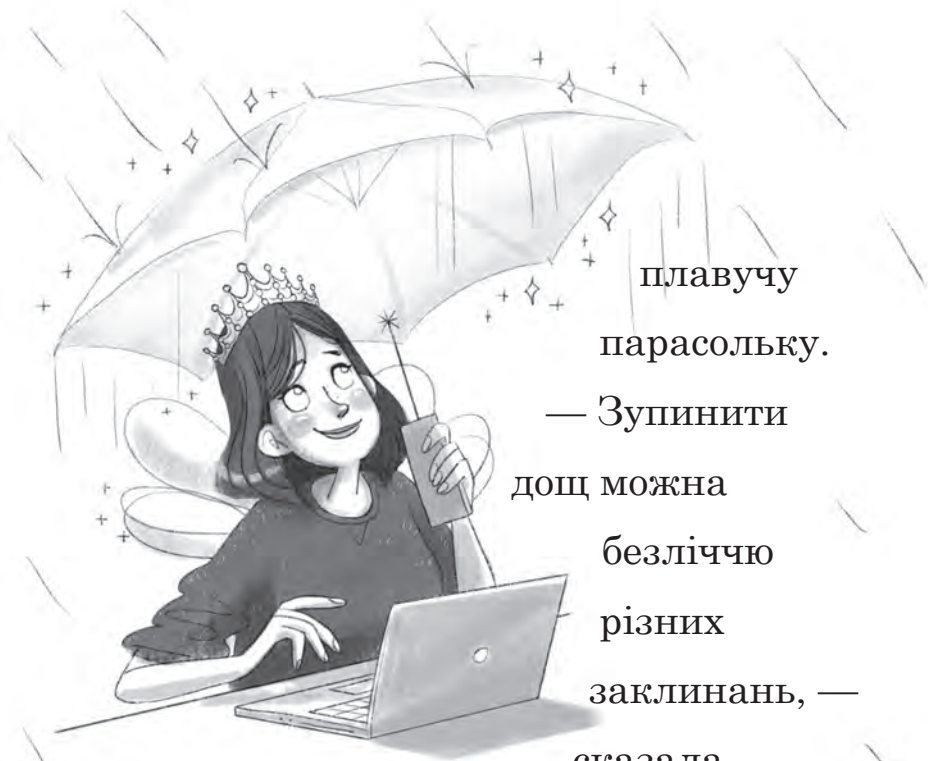

МАВПЕРІДУ! Мама-фея та мавпування

Якось я дивилася, як мама-фея навчається чарів у Фенелли, своєї феї-репетиторки, на «Феетьюбі». Вона вивчала погодні заклинання «Дощеріду», тож я дивилася з-під парасольки. Мама-фея була під чарівною плавучою парасолькою. Мені теж дуже хотілося чарівну

плавучу
парасольку.

— Зупинити

дощ можна

безліччю

різних

заклинань, —

сказала

Фенелла на моніторі. — Спробуйте

«Нормеріду»,

код 4-5-2. Це

дуже корисне

заклинання.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Мама-фея набрала на Компупаличці 4-5-2, сказала: **«Нормеріду!»** — і дощ негайно зупинився.

Коли мама вже закінчила урок і стала такою, як зазвичай, я зітхнула, і мама поглянула на мене.

— Що сталося, Елло? — запитала вона.

— Я втомилася бути майбутньою феєю, — сказала я. — Хочу бути *справжньою* феєю, займатися *справжніми* чарами й усіх рятувати.

Мама засміялася.

— Так думає кожна маленька дівчинка-фея, — сказала вона. —

То нічого. Тобі ще випаде шанс. І що ж нам зробити, щоб тебе підбадьорити?

— Піти кататися на роликах із Ленкою і Томом? — запропонувала я. — Вони мають зустрітись у парку.

— О боги, — сказала мама-фея. — Боюся, ми не зможемо. Ми їдемо на обід із татовим начальником, містером Лі. Але це теж буде цікаво!

Я їй не повірила. Тоді зайшов тато.

— Час готуватися до обіду, — сказав він. — Містер Лі — людина дуже важлива, тож ми всі мусимо мати просто шикарний вигляд.

Тепер я зрозуміла, що на обіді цікаво не буде.

Я вдягнула свою найкращу сукню,
а мама зачесала мені волосся. Вона
намагалася заплести французькі кіски.
Але Оллі весь час смикав її за руку,
і вона постійно впускала пасма волосся.

— Поводься *добре*, Оллі! — сказала
я, але не думаю, що Оллі знає, що
таке «добре».

Тато зайшов до кімнати — на ньому
була його найшикарніша сорочка
й темно-синя плямиста краватка.

Він сказав:

— Ну, то що? Ми всі готові? Сідаймо
в машину.

Мама сягнула по стрічку, а тоді
знову впустила мою кіску.

— От лишенько, — сказала вона. —
Здається, мені потрібна допомога.

Вона тричі тупнула ногами,
плеснула в долоні, покрутила
задком, сказала: «Зефірка»...

і **ВЖУХ!** — обернулася на фею.

Обернувшись на фею, мама
залишається такою ж, як і була, —
тільки стає ще красивішою. Зараз
на її крильцях сяяло сонячне світло,
вся її сукня виблискувала, а її срібна
корона мерехтіла.

Вона змахнула своєю Компупалич-
кою, набрала код (**бін-бін-бік**)
і сказала:

— Кіскерігу!

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

За мить моє волосся вже сплелося
в найохайніші, найкрасивіші кіски,
які я коли-небудь бачила, і в них були
вплетені червоні стрічки, зав'язані
у бантики.

— Мамо-фее! — вигукнула я. —
Вони чудові! Ти така розумна!
Поглянь, тату!

Але, поглянувши на тата,
я захихотіла.

Зазвичай у тата коротке темне
волосся. Але тепер у нього були довгі
темні кіски з рожевими бантиками.
Я ще ніколи не бачила чийогось тата
з кісками та рожевими бантиками.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

У мами теж були довгі кіски.
Навіть у Оллі були довгі кіски. У всіх
нас були кіски.

— Що таке?! — вжахнувся тато,
коли побачив свої кіски у дзеркалі. —
Що ти зі мною зробила? Я схожий на
маленьку дівчинку!

— Ой, — сказала мама-фея. — Не
знаю, як *так* вийшло. Я впевнена, що
вимовила правильне заклинання.

Вона швидко прогортала застосунок
«Заклинання» на своїй Компупаличці,
а тоді зупинилася і сказала:

— *Ось* що треба.

Вона набрала код і сказала:

— **Волосеріду!**

Наше волосся знову стало таким,
як зазвичай.

Але тато все одно супився.

— Цей обід важливий, — сказав
він. — Я не хочу, щоб щось пішло
не так. Тож на сьогодні я вводжу
особливе правило. Жодних чарів.

— Жодних чарів? — перепитала
мама-фея.

— Саме так, — тато говорив дуже
твердо. — *Жодних чарів.*

*

Мама не чаклувала аж до будинку
містера Лі. Навіть коли навігатор
зламався і ми заблудилися, мама не
скористалася ніяким заклинанням.

Вона просто запитала дорогу в якоїсь милої жіночки.

Будинок містера Лі був дуже великий, мав величезний сад, який переходив у невеличкий лісок. Місіс Лі провела мене з мамою й Оллі садом туди й назад, поки тато і містер Лі розмовляли.

Позаду будинку ми побачили дерев'яну жердину для птаха, але на ній нікого не було.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— У вас є домашня пташка? —
запитала я, і місіс Лі закліпала. На
очі їй навернулися сльози.

— Ой, що таке? — стривожилася
мама. — З вами все гаразд, місіс Лі?
Що сталося?

— У мене є папуга, якого звати
Бен, — відповіла місіс Лі. — Я дуже
його люблю. Але він полетів геть! Бен
іще ніколи так не робив. Гадаю, йому
стало нудно, — вона похнюпилась іще
більше. — Можливо, я вже ніколи
його не побачу!

Місіс Лі висякалася й пішла на
кухню, де готувався обід. Звідти
линув приємний запах чогось

смачненького. Я подумала, що місіс Лі — дуже добра жіночка, і мені стало її шкода. Якби у мене був папуга, я б не хотіла, щоб він полетів геть.

— Хочеш погратись, Елло? — запитала мама.

— Ні, — сказала я. — Я хочу знайти місіс Лі її папугу.

— Я «за», — сказала мама. — Ходімо, пошукаємо.

Ми обшукали всі клумби та обдивилися дерева в саду. Але папуги ніде не було. Тоді ми оглянули дерева на узліссі, відразу за садом.

— Може, Бен полетів до лісу, — сказала я. — Там ми *ніколи* його не знайдемо.

— Марна справа, — сказала мама. —
Доведеться нам вдатися до чарів.

— Але ж тато сказав: жодних
чарів, — нагадала я.

— Я пам'ятаю, — мама на мить
замислилася. — Але, здається, він
мав на увазі: «Жодних чарів, якщо
не йдеться про загубленого папугу».
Я буду суперобережною. Ніхто не
дізнається.

— Мамо, а мені можна
почаклувати? — попросила я. — Будь
ласка!

Мама лагідно всміхнулася.

— На жаль, ні, Елло. Але ти можеш
бути моєю особливою помічницею.

